

Sygn. akt I PK 5/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący)
SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)
SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa I. C.

przeciwko P. B.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 kwietnia 2016 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 4 listopada 2014 r.,

**oddala skargę kasacyjną i zasądza od strony powodowej na
rzecz strony pozwanej 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka I. C. w pozwie z 4 czerwca 2012 r. przeciwko Młodzieżowemu
Ośrodkowi w Ł. żądała uznania za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę, a

w razie upływu okresu wypowiedzenia odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę. Na rozprawie 22-ego maja 2013 r. pełnomocnik powódki rozszerzył żądanie pozwu w ten sposób, że oprócz przywrócenia powódki do pracy, zażądał zasądzenia od pozwanego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z 11 lipca 2013 r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.958,66 zł z ustawowymi odsetkami od 4 czerwca 2012 r., oddalając powództwo w pozostałych zakresie.

Sąd ustalił, że powódka była zatrudniona u pozwanego od 1 września 2007 r. do 31 sierpnia 2012 r., ostatnio na podstawie umowy na czas nieokreślony na stanowisku nauczyciela geografii oraz wychowawcy. W maju 2012 r. była zatrudniona jako nauczyciel geografii i zajęć technicznych. Od 23 maja 2012 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim spowodowanym ciążą. W dniu 23 maja 2012 r. Rada Powiatu w B. podjęła uchwałę nr XX/164/2012, na mocy której zlikwidowała Młodzieżowy Ośrodek Wychowawczy w Ł. (dalej: MOW), Szkołę Podstawową nr [...] w Ł. oraz Gimnazjum w Ł. wchodzące w skład MOW. Pismem z 25 maja 2012 r. rozwiązano z powódką umowę o pracę za wypowiedzeniem. W uzasadnieniu wskazano, że przyczyną rozwiązania umowy były zmiany organizacyjne polegające na likwidacji MOW z dniem 31 sierpnia 2012 r. MOW to placówka oświatowo - wychowawcza typu resocjalizacyjnego, całodobowa, całoroczna prowadząca kształcenie na poziomie gimnazjalnym. W styczniu 2012 r. przebywało tam 36 chłopców w wieku 13-18 lat, na podstawie postanowień sądów rodzinnych z powodu demoralizacji. Praca w placówce opierała się na rozpoznawaniu deficytu, potrzeb i zdolności wychowanków w celu opracowania ewentualnego programu edukacyjno-terapeutycznego, realizowania obowiązku szkolnego i eliminacji innych przejawów demoralizacji. W dniu 1 września 2012 r., zgodnie z chwałą Rady Powiatu z 23 maja 2012 r. rozpoczął działalność statutową Młodzieżowy Ośrodek Socjoterapii w Ł. (dalej: MOS) w skład, którego weszło Gimnazjum Specjalne. W MOS we wrześniu 2012 r. zatrudnionych było dwóch wychowawców stażystów na pełny etat (26 godzin), jeden na 6,5/26 etatu oraz jeden na 14/26 etatu, który zatrudniony był również na pół etatu jako opiekun nocny (stanowisko administracyjne). Na cały etat został zatrudniony psycholog oraz pedagog

(stażyści) z tym, że pracowali oni po połowie etatu zarówno w MOS jak i MOW. Ponadto w MOS byli zatrudnieni na cały etat: dyrektor, główny księgowy i woźna, a na pół etatu referent i pomoc kuchenna. Uchwała Rady Powiatu z 23 maja 2012 r. została zaskarżona przez Wojewodę [...], który wydał wobec niej rozstrzygnięcia nadzorcze. Wyrokiem z 12 października 2012 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. uchylił zaskarżone rozstrzygnięcia nadzorcze. W dniu 14 maja 2013 r. Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną od tego wyroku wniesioną przez wojewodę. W dniu 21 maja 2013 r. Uchwałą Zarządu Powiatu w B. nr 167/13 został przyjęty harmonogram likwidacji MOW.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie na podstawie art. 45 § 2 k.p. w zw. z art. 30 k.p. i art. 20 ust. 1 pkt 1 i 5 w zw. z art. 91c ustawy z dnia 6 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela w części dotyczącej zasądzenia odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę. Zdaniem Sądu okoliczności sprawy nie budziły wątpliwości w zakresie obowiązywania uchwały Rady Powiatu z 23 maja 2012 r., która likwidowała jednostkę budżetową - MOW wraz ze Szkołą Podstawowa w Ł. wchodzącą w jego skład. Spór między stronami sprowadzał się do oceny, czy wskazana w wypowiedzeniu umowy przyczyna w postaci likwidacji pracodawcy była rzeczywista czy pozorna. W roku szkolnym 2012/2013 na stanowisku nauczyciela geografii w MOW został zatrudniony inny nauczyciel, co w ocenie Sądu Rejonowego poddało w wątpliwość zasadność rozwiązania z powódką umowy o pracę z dniem 31 sierpnia 2012 r. Sąd stwierdził, że pozwany naruszył przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę przez wskazanie fikcyjnej przyczyny rozwiązania umowy o pracę, ponieważ na dzień wypowiedzenia umowy o pracę uchwała Rady Powiatu likwidująca MOW była niewykonalna wobec jej zaskarżenia. Zdaniem Sądu mimo, iż stanowisko powódki nie zostało zlikwidowane, to z uwagi na przebywanie przez nią na zwolnieniu lekarskim, nie było celowe przywrócenie jej do pracy, bowiem faktycznie do czasu rozwiązania umowy o pracę przebywała na zwolnieniu lekarskim, a następnie skorzystała z urlopu macierzyńskiego trwającego do stycznia 2014 roku, co faktycznie uniemożliwiałoby jej wykonywanie pracy na stanowisku nauczyciela geografii. Sąd wskazał, że MOW faktycznie zostanie zlikwidowany z dniem 31 sierpnia 2013 r., a na tym etapie brak było jakichkolwiek

okoliczności potwierdzających, że ośrodek będzie działał dalej. W tych okolicznościach uznał, że przywrócenie powódki do pracy było niecelowe, bowiem w przypadku powrotu do pracy w styczniu 2014 r. okazałoby się, że ośrodek nie istnieje, a orzeczenie sądu byłoby niewykonalne w tym zakresie.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosły obie strony.

Powódka zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i brak jego wszechstronnego rozważenia; a także art. 59 ust. 1 ustawy o systemie oświaty poprzez niedopełnienie ustawowego 6-miesięcznego terminu przed likwidacją placówki na zawiadomienie o zamiarze likwidacji szkoły rodziców uczniów; art. 19 ust. 1 i 2 ustawy o związkach zawodowych poprzez niewywiązanie się przez Radę Powiatu w B. z obowiązku konsultacji uchwały o likwidacji MOW z Forum Związków Zawodowych; art. 45 § 2 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i nieuzasadnione przyjęcie, że uwzględnienie żądania przywrócenia powódki do pracy jest niecelowe.

Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części uwzględniającej powództwo, zarzucając naruszenie art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 91c ustawy Karta Nauczyciela przez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie, że wskazana przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę jest nieprawdziwa, a także art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c.

W piśmie procesowym z 20 września 2013r. pełnomocnik powódki w uzupełnieniu apelacji podniósł, że MOW nie został faktycznie zlikwidowany, ale przejęty na mocy art. 23¹ k.p. przez MOS, który realizuje te same cele, w tym samym budynku i tych samych pomieszczeniach, przez tych samych pedagogów, pod kierunkiem tego samego organu - Starostwa Powiatowego w B.

Postanowieniem z 17 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w P., na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c., zawiesił postępowanie w sprawie z dniem 31 sierpnia 2013 r. i podjął zawieszony postępowanie w sprawie z udziałem następcy prawnego MOW - Starosty Powiatu B. w B. Postanowieniem z 13 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w P. oznaczył następcę prawnego pozwanego MOW jako Powiat B.

Wyrokiem z 4 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił obie apelacje, znosząc wzajemnie między stronami koszty postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zaakceptował stan faktyczny ustalony przez Sąd Rejonowy i przyjął te ustalenia za własne. Zdaniem Sądu o prawdziwości przyczyny rozwiązania umowy o pracę nie świadczyła obowiązująca w dacie wypowiedzenia powódce umowy o pracę Uchwała nr XX/164/2012 Rady Powiatu w B. z 23 maja 2012 r. w sprawie likwidacji MOW, ale to czy i kiedy podmiot ten uległ faktycznej likwidacji. Podstawą prawną wypowiedzenia był art. 20 ust 1 pkt 1 oraz ust 3 Karty Nauczyciela. W świetle tego przepisu wypowiedzenie byłoby uzasadnione, jeżeli wystąpiła wskazana w nim likwidacja. Tymczasem w tej sprawie niespornym było, że likwidacja MOW nastąpiła dopiero 31 sierpnia 2013 r., a MOW, po wypowiedzeniu powódce umowy o pracę, funkcjonował przez cały kolejny rok szkolny 2012/2013. Pracodawca po wydaniu zarządzenia nadzorczego przez wojewodę stwierdzającego nieważność uchwały o likwidacji MOW, które wstrzymało jej wykonanie, odstąpił od realizacji dalszych etapów likwidacji. MOW ponownie zatrudnił część zwolnionych uprzednio pracowników, w tym na miejsce powódki nauczyciela geografii, i kształcił dalej swoich wychowanków. Funkcjonowanie placówki w roku szkolnym 2012/2013, mimo iż w ograniczonym zakresie w stosunku do roku szkolnego 2011/2012, świadczy o fikcyjności wskazanej powódce w wypowiedzeniu umowy przyczyny rozwiązania w postaci likwidacji MOW z dniem 31 sierpnia 2012 r. W tej sytuacji, zdaniem Sądu, wypowiedzenie powódce umowy o pracę było przedwczesne. W konsekwencji wskazana w wypowiedzeniu przyczyna rozwiązania z powódką umowy o pracę była przyczyną nieprawdziwą.

Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych powódki, Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że przywrócenie do pracy powódki było niemożliwe i niecelowe. W dacie rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Okręgowy okoliczność likwidacji MOW była bezsporna. Zgodnie z treścią pisma Starosty Powiatu B. z 10 września 2013 r. placówka ta uległa likwidacji 31 sierpnia 2013 r., zaś jej majątek, należności i zobowiązania, na mocy § 5 uchwały nr XX/164/2013 z dnia 23 maja 2013 r., przejął Powiat B. Co do zarzutów dotyczących wadliwości procedury dotyczącej podjęcia przez Zarząd Powiatu w B. uchwały wprowadzającej harmonogram likwidacji MOW, tj. naruszenia art. 59 ust. 1 ustawy o systemie oświaty oraz art. 19 ust. 1 i 2 ustawy o związkach zawodowych, Sąd stwierdził, że

na obecnym etapie postępowania są one bezprzedmiotowe, wobec faktycznej likwidacji placówki.

Sąd za chybiony uznał również zarzut naruszenia art. 23¹ k.p. Podkreślił, że stosunek pracy powódki ustał na skutek dokonanego jej wypowiedzenia z dniem 31 sierpnia 2012 r. Z tym dniem nie doszło jednak do likwidacji MOW, bowiem począwszy od 1 września 2012 r. ośrodek ten nadal funkcjonował obok nowo utworzonego MOS, zatrudniał pracowników, realizował dotychczasowe zadania, aczkolwiek w nieco mniejszym zakresie. Sytuacja ta uległa zmianie dopiero 1 września 2013 r., kiedy nastąpiło faktyczne całkowite zaprzestanie działalności MOW. Powyższe okoliczności, zdaniem Sądu, nie dawały podstaw do twierdzenia, że doszło do przejęcia zakładu pracy z dniem 1 września 2012 r. Nie mogło dojść do owego przejęcia, ponieważ z dniem 31 sierpnia 2013 r. MOW został w sposób formalny i faktyczny zlikwidowany, a powstały w tym samym budynku i w tych samych pomieszczeniach MOS jest inną od MOW placówką, realizującą inne cele i zadania. Podstawą prawną powołania i funkcjonowania zarówno młodzieżowych ośrodków wychowawczych jak i młodzieżowych ośrodków socjoterapii jest wydane w oparciu o art. 71 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie oświaty rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej w sprawie rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt ich dzieci w tych placówkach z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U. Nr 109, poz. 631). Rozporządzenie to w § 1 pkt 1b wymienia młodzieżowe ośrodki wychowawcze oraz młodzieżowe ośrodki socjoterapii jako odrębne podmioty, wskazując jednocześnie w Rozdziale 3 odrębne ich cele i zadania. Młodzieżowe ośrodki wychowawcze są prowadzone dla dzieci i młodzieży niedostosowanych społecznie, wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy, wychowania i resocjalizacji jako resocjalizacyjno-wychowawcze, a dla dzieci i młodzieży z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim jako resocjalizacyjno – rewalidacyjne (§ 11). Do zadań młodzieżowego ośrodka wychowawczego należy eliminowanie przyczyn i przejawów niedostosowania społecznego oraz przygotowanie wychowanków do życia zgodnego z obowiązującymi normami społecznymi i prawnymi (§ 12). Natomiast młodzieżowe ośrodki socjoterapii są prowadzone dla dzieci i młodzieży,

które z powodu zaburzeń rozwojowych, trudności w uczeniu się i zaburzeń w funkcjonowaniu społecznym są zagrożone niedostosowaniem społecznym i wymagają stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy, wychowania i socjoterapii (§ 13). Do zadań młodzieżowego ośrodka socjoterapii należy eliminowanie przyczyn i przejawów zaburzeń zachowania oraz przygotowanie wychowanków do życia zgodnego z obowiązującymi normami społecznymi i prawnymi (§ 14). Inny jest również sposób rekrutacji młodzieży do tych placówek. Decyzję o umieszczeniu małoletniego w młodzieżowym ośrodku wychowawczym podejmuje sąd na podstawie art. 6 pkt 9 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich. Przyjęcia do młodzieżowego ośrodka socjoterapii dokonuje się w oparciu o art. 71b ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty oraz przepisów wykonawczych, na wniosek rodzica bądź opiekuna prawnego oraz na podstawie orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego wydanego przez poradnię psychologiczno - pedagogiczną. Odmienność zadań i celów realizowanych przez MOW i MOS, które w przypadku takich placówek mają znaczenie priorytetowe, w przeciwieństwie do substratu majątkowego, wyklucza możliwość zastosowania w przedmiotowej sprawie przepisu art. 23¹ k.p. Tym bardziej, że przez okres roku placówki te funkcjonowały równoległe, obok siebie, co dodatkowo świadczyło o ich odrębnym bycie prawnym.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła w całości powódka. Zarzucono naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 180 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez podjęcie na mocy postanowienia z 17 stycznia 2014 r. zawieszono na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. postępowania w sprawie z udziałem następcy prawnego Młodzieżowego Ośrodka Wychowawczego w Ł. - Starosty Powiatu B. w B., podczas gdy z okoliczności faktycznych wynikała konieczność prowadzenia postępowania z udziałem Młodzieżowego Ośrodka Socjoterapii w Ł.

Ponadto, zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest: (-) art. 23¹ k.p. poprzez jego pominięcie w procesie orzekania i weryfikacji wyroku Sądu pierwszej instancji, podczas gdy skutek przewidziany w tym przepisie, tj. wejście w prawa i obowiązki objęte łączącym strony stosunkiem pracy przez nowy podmiot, który przejmuje w całości lub części zakład pracy, następuje w sposób automatyczny

(z mocy samego prawa) i niezależnie od tego, czy i jakie czynności prawne są dokonywane przez podmioty uczestniczące w tym procesie; (-) art. 45 § 2 k.p. poprzez nietrafne przyjęcie, że przepis ten został prawidłowo zastosowany w sprawie z uwagi na niemożliwość przywrócenia powódki do pracy, mimo że stan faktyczny ustalony przez Sąd drugiej instancji prowadził do przyjęcia, że Młodzieżowy Ośrodek Wychowawczy został przejęty przez Młodzieżowy Ośrodek Socjoterapii.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazano, że od początku zamiarem organu prowadzącego MOW było przekształcenie tej placówki w MOS. Decyzja o likwidacji MOW i powołaniu MOS podjęta została w tym samym czasie, tj. na sesji Rady Powiatu w dniu 23 maja 2012 r. W związku z rozstrzygnięciem nadzorczym Wojewody z 29 czerwca 2012 r., MOW funkcjonował dalej, jednak na skutek utworzenia w tym samym budynku MOS zmniejszono stopień organizacji MOW z 72 do 36 miejsc i nie dokonano rekrutacji do szkoły podstawowej, co było faktycznie ograniczeniem MOW, w tym likwidacją szkoły podstawowej przy MOW, spowodowaną utworzeniem MOS, w tym utworzeniem gimnazjum przy MOS. Po uchyleniu rozstrzygnięcia nadzorczego, MOW całkowicie przekształcono w MOS, w którym została zwiększona liczba miejsc do 60. MOS przejął cały majątek i całą kadrę MOW. Fakt, że w roku szkolnym 2013/14 MOW i MOS istniały jako (pozornie) odrębne placówki nie oznacza, zdaniem skarżącej, że do przekształcenia nie doszło. O tym, że w omawianej sprawie doszło do kontynuacji przekształcania, a nie jedynie do likwidacji MOW, świadczy fakt, że „likwidacji” MOW towarzyszyło jednoczesne zwiększenie stopnia organizacji MOS, tj. znaczne zwiększenie liczby miejsc w placówce, zwiększenie zatrudnienia i zwiększenie bazy materialnej (lokalowej i dydaktycznej), przy czym zwiększenie to miało formę przejęcia całości MOW (jego składników materialnych i niematerialnych). Ostatecznie w ciągu roku nastąpiło całkowite przekształcenie MOW w MOS, przy czym przekształcenie to zmieniło jedynie status prawny MOW, nie zmieniło natomiast dotychczasowej jego funkcji i formy dydaktycznej, wychowawczej, opiekuńczej i terapeutycznej. Nie miało przy tym znaczenia, że wychowankowie MOW zostali przekierowani do innych placówek.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w B. oraz przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych. Podkreślił, że z punktu widzenia ustawy o systemie oświaty MOW i MOS są to dwie odrębne rodzajowo placówki oświatowe. Każda z nich jest przeznaczona do realizacji innych zadań, skierowanych do innego rodzaju wychowanków, co ma także odzwierciedlenie w odmiennym sposobie kierowania do ośrodka. Cele i zadania obu placówek nie są jednakowe. Sam proces rekrutacji wychowanków do tych placówek uwidacznia znaczące różnice funkcjonalne. Wskazał, że MOS posiada własną dyrekcję, która dokonała naboru pracowników na dostępne stanowiska. Zdaniem pozwanego nie można, powołując się na ogólne podobieństwo tych jednostek (są to jednostki oświatowe), wywodzić o zaistnieniu przesłanek z art. 23¹ k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się nie mieć uzasadnionych podstaw.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 45 § 2 k.p. i art. 23¹ k.p. Sąd Najwyższy podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że w dacie rozstrzygnięcia sprawy nie było spornym, iż z dniem 31 sierpnia 2013 r. doszło do likwidacji Młodzieżowego Ośrodka Wychowawczego w Ł., którego majątek przejął Powiat B.

W związku z powyższym okoliczność ta miała decydujące znaczenie dla oceny możliwości przywrócenia powódki do pracy. Zgodnie z przepisem art. 45 § 2 k.p. sąd pracy może nie uwzględnić żądania pracownika uznania wypowiedzenia za bezskuteczne lub przywrócenia do pracy, jeżeli ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe; w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu. Nie mogło zatem ulegać wątpliwości, że faktyczna likwidacja pracodawcy, mająca nastąpić w stosunkowo bliskim terminie, uzasadnia przyznanie

odszkodowania w miejsce dochodzonego roszczenia o przywrócenie do pracy i wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Zarzut powyższy jest w istocie powiązany z przyjęciem przez skarżącego, że do likwidacji pracodawcy powódki nie doszło, a miało miejsce przejście zakładu pracy na innego pracodawcę w oparciu o art. 23¹ k.p. Jednakże wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy nie poprzestał na „lakonicznych i autorytatywnych” stwierdzeniach. Sąd ten ustalił bowiem na podstawie ustaleń faktycznych, jak i analizy prawnej problemu, że nie doszło do przejścia zakładu pracy lub jego części na nowego pracodawcę. Należy zgodzić się z wywodami uzasadnienia zaskarżonego wyroku w kwestii samego pojęcia zakładu pracy lub jego części. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miał niewątpliwie problem porównania celów i zadań zlikwidowanej placówki (Młodzieżowego Ośrodka Wychowawczego) z placówką nową (Młodzieżowym Ośrodkiem Socjoterapii). Sąd Okręgowy rozważył ten problem dochodząc do trafnego wniosku o odmiennym charakterze zadań realizowanym przez te placówki. Tym samym należało podzielić ostateczny wniosek o tym, że nie doszło w tym przypadku do przejścia zakładu pracy lub jego części na nowego pracodawcę. Można więc także stwierdzić, że samo przejęcie majątku likwidowanego pracodawcy przez podmiot samorządowy (przekazanie majątku innemu pracodawcy) nie zawsze musi przesądzać o przejściu zakładu pracy, a więc także o przejściu zatrudnionych w nim pracowników. Dodatkowym argumentem jest także okoliczność, że w okresie jednego roku funkcjonowały jednocześnie oba ośrodki.

Tak więc pomimo przejęcia majątku oraz pewnych podobieństw w działalności obu podmiotów wychowawczych należało przyjąć, że z uwagi na różnice celów działania (zakresu działalności) nie doszło do przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę. Kryteria i okoliczności o charakterze majątkowym mają decydujące znaczenie w przypadku podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Natomiast w przypadku podmiotów zajmujących się działalnością społeczną (edukacyjno – wychowawczą) w sferze publicznej mogą one mieć jedynie charakter pomocniczy. Pierwszorzędne znaczenie należy przypisać celom i zadaniom realizowanym przez takich pracodawców (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 1994 r., I PRN 4/94, OSNAPiUS 1994 nr 3, poz. 42). Przykład

rozstrzygany w niniejszej sprawie pokazuje więc, że brak jest jednoznacznych kryteriów decydujących o przejściu zakładu pracy. Jednym z głównych powodów takiego stanu rzeczy jest właśnie różnorodność podmiotów pracodawczych tak w zakresie struktur majątkowych, jak i realizowanych zadań.

Niezasadny okazał się także zarzut naruszenia przepisu art. 180 § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie bowiem z przepisami ustawy o samorządzie powiatowym i ustawy o finansach publicznych w razie likwidacji powiatowej jednostki organizacyjnej następcą prawnym staje się właściwa jednostka samorządu terytorialnego, którym w sprawie był Powiat B.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji wyroku.

eb